

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **JUDr. V. P.**, proti žalované: **Rada obce Psáry**, se sídlem Pražská 137, Psáry, zast. Mgr. Karlem Kadlecem, advokátem, se sídlem Opletalova 5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2010, č. j. 44 Ca 84/2009 - 36,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2010, č. j. 44 Ca 84/2009 - 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žádostí ze dne 8. 10. 2008, kterou adresoval Základní škole a Mateřské škole Psáry, okres Praha-západ (dále jen „škola“), domáhal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) *„poskytnutí informace spočívající ve vyčíslení rozpisu výše odměn poskytnutých všem jednotlivým osobám podle zastupitelstvem obce schváleného usnesení č. 110/8-2007 na stěhování dětí z MŠ do náhradních prostor v celkové výši 50.000 Kč“*, přičemž tuto informaci podle § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím požadoval poskytnout *„ve formátu jméno, příjmení, rok narození a výši poskytnuté odměny z veřejných prostředků“*.

Škola přípisem ze dne 13. 10. 2008, č. j. 802/2008/ŘŠ, podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím žádost žalobce ze dne 8. 10. 2008 odložila, neboť požadovaná informace se nevztahovala do její působnosti, a finanční prostředky (dotace) přijaté z rozpočtu jejího zřizovatele obce Psáry se staly součástí prostředků

určených na platy, které měla škola jakožto příspěvková organizace k dispozici v daném kalendářním roce.

Žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 1. 2009, zn. OÚ-3173/09-1, podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu uvedené rozhodnutí školy zrušila a věc jí vrátila k dalšímu projednání. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že přípis školy neobsahuje náležitosti uvedené v § 68 správního řádu. Požadovaná informace se vztahuje do působnosti školy, neboť ta je příjemcem finančních prostředků z veřejného rozpočtu. Školu je tedy nutné považovat ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím za povinný subjekt, který musí informaci poskytnout nebo žádost o její poskytnutí rozhodnutím odmítnout. Informace o příjmu však představuje velmi hrubý zásah do osobní svobody jednotlivce, neboť jejím poskytnutím si lze vytvořit představu o finanční situaci zaměstnance, a to dokonce i pro budoucnost, pokud bude tato odměna součástí výpočtu dávek sociálního zabezpečení. Proto informace o platu, mzdě a odměně představuje podle žalované osobní údaj, který je třeba uchovávat v tajnosti. Zveřejnění finanční částky, kterou osoba při výplatě obdrží, je podle žalované nutné plně podřadit pod režim zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Jelikož se na zveřejnění tohoto údaje nevztahuje žádná z výjimek uvedených v § 5 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, může plátce zveřejnit výši platu, mzdy nebo odměny jen se souhlasem dotčené osoby. Informaci o výši příjmu tak lze poskytnout pouze v souhrnu, aniž by byla jmenovitě konkretizována částka, která byla povinným subjektem vyplacena. Taková souhrnná informace již přitom byla žalobci poskytnuta. V závěru rozhodnutí o odvolání žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2004, č. j. 2 As 6/2004 - 49, v němž byly učiněny stejné závěry jako v dané věci.

V dalším řízení škola rozhodnutím ze dne 31. 3. 2009, č. j. 911/2009/ŘŠ, žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 8. 10. 2008 podle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím a podle § 67 a násl. správního řádu odmítla s odůvodněním, které se shodovalo s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném zrušovacím rozhodnutí žalované.

Následně žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 5. 2009, zn. OÚ-1606/09, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla odvolání žalobce a toto rozhodnutí školy potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná odkázala na skutečnosti uvedené ve svém předchozím rozhodnutí a k dalším odvolacím námitkám uvedla, že finanční částka ve výši 50 000 Kč byla určena na odměny pro učitele podílející se na stěhování mateřské školy do náhradních prostor a následně za tímto účelem byla převedena na položku rozpočtu školy. Další dispozice s touto finanční částkou byla ve výlučné kompetenci ředitelky školy, která ji rozdělila mezi jednotlivé učitele. Takto rozdělené prostředky se pak staly součástí odměn učitelů školy a představují osobní údaje, které z důvodu jejich ochrany nelze žádným způsobem konkretizovat.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalované, která byla podána u Krajského soudu v Praze, žalobce namítl nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí žalované. Toto rozhodnutí totiž bylo vypracováno na hlavičkovém papíře Obecního úřadu Psáry, který na něm byl označen také jako zhotovitel. Dále se o rozhodnutí nejednalo a ani se o něm

nehlasovalo, neboť nebylo zařazeno v oficiálním programu zasedání žalované ze dne 25. 5. 2009 a nelze ho podřadit mezi organizační záležitosti, které tohoto dne byly projednány. Navíc lze předpokládat, že rozhodnutí bylo vyhotoveno ještě před zasedáním žalované, neboť to dne 25. 5. 2009 skončilo ve 20,25 hodin a nelze tak předpokládat, že by poté byla v pozdních večerních či nočních hodinách opatřena jeho písemná forma. Poukaz žalované na ochranu osobních údajů považuje žalobce podle další žalobní námitky za účelový s cílem požadovanou informaci neposkytnout. Součástí platu se totiž stane část odměny až po jejím schválení a zavedení do programového systému výpočtu. Existuje tedy časový úsek, kdy je předložen a schválen rozpis odměn v konkrétní výši, přičemž během tohoto období část odměny není ještě součástí platu a je ji možné bez zásahu do osobnostních práv dotčených osob zveřejnit. Požadovaná informace spočívala pouze v ověření řádného rozdělení odměny jednotlivým učitelům, a nikoliv ve zjištění výše jejich platu. Finanční částka ve výši 50 000 Kč byla poskytnuta účelově za výkon fyzické práce vykonané jednotlivými učiteli při stěhování zařízení a vybavení školy, přičemž v následujícím výplatním termínu po ukončení stěhování měla být zcela rozdělena a tím i vyčerpána. Uvedená dotace je podle žalobce součástí systému čerpání veřejných finančních prostředků a jako taková podléhá občanské kontrole za účelem prověření, zda jsou veřejné prostředky vynakládány v souladu s účelem, pro který byly poskytnuty. Tato skutečnost byla i motivací k zjištění, jak byla dotace čerpána, neboť od občanů obce se šířily pochybnosti o jejím úplném a spravedlivém rozdělení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí bylo projednáno v rámci organizačních záležitostí. Texty usnesení pro jednání příslušných orgánů obce se běžně připravují předem, aby jejich členové věděli, o čem hlasují. To však neznamená, že by projednání jednotlivých bodů bylo pouze formálním úkonem, neboť dané orgány mají samozřejmě možnost připravený text usnesení neschválit nebo jej schválit v odlišném znění. Při projednávání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí školy tedy nedošlo k žádnému pochybení. Konkrétní výši odměny přidělené jednotlivým učitelům, kteří se zúčastnili stěhování mateřské školy do náhradních prostor, nelze s ohledem na ochranu jejich osobních údajů zveřejnit. Informaci o způsobu využití uvolněných finančních prostředků lze tak poskytnout pouze v souhrnu, k čemuž již došlo. V době podání žádosti žalobce o poskytnutí informace již byla finanční částka poskytnutá škole zřizovatelem součástí mzdy konkrétních učitelů a stala se tak chráněným osobním údajem, který nebyla ředitelka školy oprávněna poskytnout bez souhlasu dotčených osob. Proto je nerozhodné, zda v době před podáním žádosti existovalo období, ve kterém tato částka ještě nebyla součástí mezd. Dotace byla vyčerpána v souladu s jejím účelem a v plné výši. Její čerpání jednotlivými učiteli bylo zcela v kompetenci ředitelky školy, a proto jakékoliv spekulace o úplném a spravedlivém rozdělení jsou zcela irelevantní.

Při jednání před krajským soudem nebyly vzneseny žádné nové argumenty.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 8. 2010, č. j. 44 Ca 84/2009 - 36, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku se soud neztotožnil s námitkou o nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Z něho je totiž zcela zřejmé, že jej vydala žalovaná. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že bylo vyhotoveno na hlavičkovém papíře obecního úřadu. Nedodržení

pravidla o projednání programu schůze žalované na jeho počátku ani přílišná obecnost projednaného programu nemohly mít vliv na platnost následně přijatých usnesení žalované. Projednání programu mělo totiž spíše organizační charakter a sloužilo k tomu, aby členové žalované měli přehled o struktuře následného jednání a mohli navrhnout doplnění programu o neodkladné záležitosti. Nelze nic nezákonného spatřovat v praxi, kdy texty usnesení kolektivního orgánu jsou připravovány předem tak, aby jejich členové věděli, o čem hlasují. V tomto postupu nelze shledat ani formálnost projednávání příslušných usnesení orgány obce, neboť daný text lze schvalovat i se změnami. Dále soud uvedl, že právo na poskytnutí informací není absolutní, neboť Listina základních práv a svobod i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod předpokládají, že k jeho provedení bude přijata zákonná úprava, která jednak stanoví podmínky a provedení povinnosti orgánů veřejné správy informovat o své činnosti, jednak případně stanoví omezení svobody vyhledávat a šířit informace, a to za předpokladu, že toho je zapotřebí v demokratické společnosti. Takovou zákonnou úpravou je pak zákon o svobodném přístupu k informacím. Z něho je v dané věci rozhodné ustanovení § 8a, které stanoví, že povinný subjekt poskytne osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu, tedy v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů. Podle jeho § 4 písm. a) se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se přitom považuje za určený nebo určitelný, jestliže ho lze přímo či nepřímo identifikovat. Na základě této definice lze dospět k závěru, že konkrétní výše odměny pro konkrétní osoby je osobním údajem, který vypovídá o majetkových poměrech subjektů údajů. Přitom pokud by povinný subjekt poskytl informace v požadovaném rozsahu, bylo by možné ho jednoznačně identifikovat, neboť jeho jméno a příjmení by byly přímo uvedeny u konkrétní částky. Žalobce se tedy v dané věci domáhal osobních údajů, jejichž poskytnutí je vyloučeno z režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, resp. je lze poskytnout jen na základě souhlasu subjektu údajů. K stejnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 8. 2004, č. j. 2 As 6/2004 - 49. Žádost žalobce o poskytnutí informace tedy byla podle soudu odmítnuta po právu.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, který je obsažen v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné, neboť program zasedání žalované ze dne 25. 5. 2009 ho neobsahoval a tento program nebyl na začátku zasedání doplněn o nový konkrétní bod. Z tohoto důvodu nebylo možné danou věc projednat a ani o ní hlasovat.

Podle další stížnostní námitky je problematika poskytování osobních údajů o příjemcích veřejných prostředků upravena v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení je speciální vůči znění § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, neboť je v zájmu demokratických principů státu nadřadit identifikaci příjemců čerpajících veřejné prostředky nad jejich utajováním. Soud se však zněním § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vůbec nezabýval a nesprávně aplikoval § 8a téhož zákona, který navíc neúplně citoval a dále si ho účelově upravil.

Ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím je totiž možné použít jen v případě, kdy se žádost o poskytnutí informace vztahuje k osobnosti, projevům osobní povahy a k soukromí fyzické osoby. Taková informace však nebyla v dané věci požadována. V ní se totiž domáhal poskytnutí informace o rozdělení veřejných prostředků v celkové výši 50 000 Kč mezi jednotlivé osoby, přičemž požadavek na doplnění informace o základní osobní údaje je výsledkem aplikace § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dále stěžovatel namítl nesprávnost odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2004, č. j. 2 As 6/2004 - 49, který byl učiněn v napadeném rozsudku. Tento judikát totiž řešil poskytnutí informace o odměnách uvolněným členům zastupitelstva obce a týkal se tak úplně jiné právní otázky. Tato odměna je totiž částkou přirovnatelnou k platu či mzdě a představuje tak celkové hmotné zabezpečení zastupitele. V dané věci se však jedná pouze o rozdělení veřejných prostředků ve formě jednorázové odměny, která nemůže mít vliv na hmotné zabezpečení učitelů a nepředstavuje nebezpečí vyzrazení jejich majetkových poměrů.

Stěžovatel rovněž namítl, že podle napadeného rozsudku lze osobní údaje poskytnout jen se souhlasem subjektu údajů, avšak tento závěr má pouze konstatační charakter. V dané věci totiž neexistují písemná vyjádření všech jednotlivých učitelů o odmítnutí poskytnutí údaje o výši odměny, a proto nelze potvrdit, že žalobou napadené rozhodnutí odpovídá zákonu. Takový souhlas s poskytnutím osobních údajů by přitom zřejmě jednotliví učitelé vyjádřili, neboť byli nespokojeni se způsobem rozdělení finanční částky poskytnuté na stěhování mateřské školy do jiných prostor.

Konečně stěžovatel namítl, že v podstatě nikdy neusiloval získat jakoukoliv informaci o majetkových poměrech či osobních údajích jednotlivých učitelů. Proto před podáním žádosti o poskytnutí informace ze dne 8. 10. 2008 žádal pouze o sdělení příslušných částek rozdělených z celkové dotace ve výši 50 000 Kč bez uvedení osobních údajů učitelů (učitelka 1, učitelka 2 atd.). Povinný subjekt tedy mohl údaje o podílech z rozdělení dotace poskytnout, aniž by uvedl osobní údaje učitelů. Takto však žalovaná nepostupovala a ani v nejmenším nezdůvodnila, proč neshledala možnost najít způsob, jak žadateli o informaci vyjít vstříc. Podobně ani soud neobjasnil, proč v dané věci nebylo možné žadateli poskytnout alespoň anonymizovaný přehled o počtu a výši jednotlivých podílů na finanční částce poskytnuté zřizovatelem školy. Uvedené úvahy by přitom byly namístě obzvláště za situace, kdy v případě volby jiné formy vyplacení odměn učitelům, která by nesouvisela s jejich měsíčními příjmy, by zde neexistoval žádný důvod pro odmítnutí poskytnutí informace o výši těchto odměn.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vadu uvedenou v § 109 odst. 3 s. ř. s., k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Taková vada totiž nespočívá ve stěžovatelem tvrzené nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí. V tomto směru lze plně odkázat na odůvodnění rozsudku krajského soudu. Znění čl. 7 odst. 2 věty druhé jednacího řádu žalované totiž podle Nejvyššího správního soudu umožňovalo navrhnout doplnění programu schůze rady obce o projednání naléhavé (neodkladné) záležitosti nejen před jeho schválením, nýbrž i po něm. Proto žalovaná mohla o odvolání proti rozhodnutí školy o odmítnutí žádosti stěžovatele o poskytnutí informace ze dne 8. 10. 2008 rozhodnout v rámci samostatného bodu, který byl do programu schůze ze dne 25. 5. 2009 doplněn až v jejím průběhu. I kdyby však jednací řád žalované takový postup neumožňoval, jednalo by se pouze o porušení pravidla organizační povahy, které by nezpůsobilo žádnou vadu žalobou napadeného rozhodnutí. Radě obce totiž v dané věci nepochybně příslušelo rozhodování v odvolacím řízení a vzhledem k tomu, že tak v souladu se zákonem učinila v neveřejné schůzi, nemohla by ani případná nemožnost doplňovat program schůze žalované po jeho schválení nikterak zasáhnout do procesního postavení stěžovatele. Taktéž v předchozí přípravě žalobou napadeného rozhodnutí nelze shledat projev formálnosti rozhodování o odvolání, neboť žalované nic nebránilo schválit jiné než navrhované rozhodnutí nebo jej schválit se změnami. Žalobou napadené rozhodnutí pak sice skutečně bylo vyhotoveno na hlavičkovém papíře obecního úřadu, nicméně v jeho záhlaví se uvádí, že jej vydala žalovaná. Nemůže být proto žádných pochybností o tom, že rozhodnutí o odvolání bylo vydáno příslušným orgánem. Žalobou napadené rozhodnutí tedy není zatíženo žádnou vadu, která by měla za následek jeho nicotnost.

Za této situace se mohl Nejvyšší správní soud ke kasačním námitkám zabývat zákonností napadeného rozsudku. V něm krajský soud dospěl k závěru o zákonnosti odmítnutí žádosti stěžovatele o poskytnutí informace ze dne 8. 10. 2008, neboť ta se týkala osobních údajů, které lze podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a podle § 5 odst. 2 ve spojení s § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů poskytnout jen se souhlasem subjektů údajů. Podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím však povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, a to v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Tato povinnost se nevztahuje pouze na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Otázkou výkladu pojmu „veřejné prostředky“ se přitom již v jiné souvislosti zabývaly při své rozhodovací činnosti Ústavní soud i Nejvyšší správní soud. Oba tyto soudy po zjištění, že zákon o svobodném přístupu k informacím tento pojem nedefinuje, akcentovaly princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu, ze kterého plyne požadavek přikládat týmž pojmům obsaženým v různých právních předpisech zásadně stejný význam a obsah, ledaže by existovaly rozumné důvody k závěru, že stejný význam mít nemají (například proto, že jsou užity v různých kontextech, nebo proto, že jimi zákonodárce v různých dobách mínil odlišné věci). Vycházely proto z obecné definice pojmu „veřejné prostředky“ obsažené v § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, který veřejné prostředky definuje jako veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu, státní příspěvkové organizaci, státnímu fondu, územnímu samosprávnému celku, městské části hlavního města Prahy, příspěvkové organizaci územního samosprávného celku, příspěvkové organizaci městské části hlavního města Prahy nebo jiné právnické osobě zřízené k plnění

úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo právnické osobě zřízené na základě zvláštního právního předpisu, která hospodaří s veřejnými prostředky (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, nalus.usoud.cz, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, Sb. NSS č. 2109/2010).

V odůvodnění napadeného rozsudku se však krajský soud ustanovením § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vůbec nezabýval, ačkoliv je zcela zřejmé, že učitelům školy byla odměna za stěhování do náhradních prostor v celkové výši 50 000 Kč věnována z rozpočtu územního samosprávného celku, a proto je nutné na ni ve smyslu § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb. nahlížet jako na poskytnutí veřejných prostředků. Krajský soud tedy zcela pominul § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, který měl být v dané věci aplikován, v důsledku čehož posoudil příslušnou právní otázku nesprávně. Toto pochybení přitom mohlo mít za následek nesprávné posouzení pro danou věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v žalobních námitkách.

Uvedená nezákonnost napadeného rozsudku byla v kasační stížnosti výslovně namítnuta, a proto lze učinit závěr, že v nyní projednávané věci byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud podle odstavce třetího téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutím.

V dalším řízení se tedy bude krajský soud zabývat aplikací § 8b na posuzovanou žádost stěžovatele o poskytnutí informace ze dne 8. 10. 2008. Přitom vezme v úvahu, že v mezidobí zaujal k výkladu tohoto ustanovení právní názor Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, který lze vyhledat na www.nssoud.cz. V tomto judikátu Nejvyšší správní soud na základě tam učiněných úvah dovodil, že *„zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.“*

Krajský soud tedy může z tohoto judikátu vycházet a i pro danou věc akceptovat závěr v něm učiněný, podle něhož se musí bezvýjimečně poskytovat informace o odměně za práci u všech zaměstnanců placených z veřejných rozpočtů a bez ohledu na povahu a výši takové odměny. V dalším řízení však může krajský soud zvážit i možnost odchýlit se od tohoto judikátu s ohledem na skutečnost, že v dané věci dochází ke střetu ústavně zaručených práv na svobodný přístup k informacím a na ochranu osobních údajů a je tak třeba dát na základě testu proporcionality prostor na posouzení, které z těchto ústavních práv má s ohledem na skutkový stav věci přednost. V takovém případě krajský soud vysvětlí, zda provedení testu proporcionality lze dosáhnout ústavně konformním či eurokonformním výkladem § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo přímou aplikací ústavní normy, nebo předložením věci Ústavnímu soudu s návrhem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky. Při případném provedení testu proporcionality krajský soud uvede, proč dává jednomu ze zmíněných ústavně zaručených práv přednost

před druhým. V případě odchýlení se od právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, je však každopádně krajský soud povinen důkladně objasnit důvody tohoto postupu.

Otázkami spojenými s možností překonání tohoto judikátu se přitom Nejvyšší správní soud k dalším stížnostním námitkám nemůže k této kasační stížnosti zaobírat, neboť ty nejprve musí posoudit krajský soud, který v předchozím řízení klíčové ustanovení § 8b zcela pominul. Až správností takto učiněných závěrů se pak bude moci zabývat Nejvyšší správní soud k případné další kasační stížnosti.

V novém rozhodnutí krajský soud podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu